

απογοήτευσαν ποτέ, και ούτε τώρα. Οι κάμερες, οι μπάτσοι στους δρόμους, ο επεκτεινόμενος έλεγχος σε κάθε πλευρά της ζωής δεν ήρθαν γιατί έτσι έτυχε: άρχισαν από το ευρέως αγαπητό πανεπιστήμιο, από ανέμελους κατά τ' άλλα φοιτητές "ορκισμένους" στο όνομα της επιστήμης. Από μεταπτυχιακά και παραπανεπιστημιακά κόλληπα, όπως τα ινστιτούτα.

Όλα αυτά θέλουμε να τα στοχοποιήσουμε και εκτός των σχολιών, γιατί δεν αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας ως υποκείμενα που τους περικλείει το φοιτητικό φαντασιακό. Αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας ως πολιτικά υποκείμενα που έχουν ήδη πάρει σαφή θέση στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Χτίζουμε αυτοοργανωμένες δομές και αδιαμεσολήβητες σχέσεις σε κάθε ενδυνάμει κοινωνικό χώρο, στεκόμενοι εχθρικά απέναντι στο υπάρχον και επιδιώκοντας την ανατροπή του. Επιλέγουμε να συλλογικοποιήσουμε τις αρνήσεις μας, να θέσουμε και να ανοίξουμε ζητήματα κοινωνικά.

Βέβαια, η κριτική και το σαμποτάζ στο ρόλο του πανεπιστημίου στην κοινωνία δεν θεωρούμε ότι είναι κάτι που αναλογεί μόνο σ' εμάς. Κάτω από άλλες συνθήκες θα ήταν και άλλοι που θα στρέφονταν ενάντια σε αυτό. Θα ήταν όλοι αυτοί (και εμείς μαζί) που βρίσκονται καθημερινά αντιμέτωποι με τις νέες τεχνικές ελέγχου, με την πρόοδο των μέτρων της μηδενικής ανοχής, με χίλια δυο κόλληπα των αφεντικών για να σφίγγουν το θουρί των από κάτω. Αλλά αυτό ίσως φαντάζει προς το παρόν υπέρμετρη φιλοδοξία που σίγουρα όμως αξίζει να ανοιχτεί στο μέλλον κάτω από ευνοϊκότερες για εμάς συνθήκες...

**συνέλευση για την αποδόμηση της
πανεπιστημιακής γνώσης ***

*** η "συνέλευση για την αποδόμηση της πανεπιστημιακής γνώσης"**
αποτελεί μία διαδικασία που λειτουργεί σε σταθερή βάση αυτοοργανωμένα και αντιεραρχικά. Στόχος της η εμβάθυνση πάνω σε ζητήματα που άπτονται του γνωσιακού περιεχόμενου του πανεπιστημίου και το πως ο, φαινομενικά ουδέτερος, ακαδημαϊσμός βρίσκει πρακτικές εφαρμογές στο πεδίο του κοινωνικού. Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στο **αυτοδιαχειριζόμενο στέκι της νομικής και στο αντιεξουσιαστικό στέκι της παντείου**

Ξεκινώντας να προσδιορίσουμε το πανεπιστήμιο μέσα στη σημερινή καπιταλιστική συγκυρία σίγουρα θα στεκόμασταν στη μετεξέλιξή του από αυτό που στη δεκαετία του 1980 χαρακτηρίστηκε ως κράτος πρόνοιας. Από τους γόνους πλουσίων οικογενειών φτάσαμε στο ανοιχτό σε όλη την κοινωνία πανεπιστήμιο και η γνώση που προσφέρει εξοβελίστηκε στη σφαίρα της “λαϊκής ανάγκης”. Ξεκινώντας ότι πίσω από τις όποιες παροχές του κράτους πρόνοιας υποβόσκει η ασφαλιστική δικλίδα, των επιλογών των αφεντικών, για εκτόνωση και έλεγχο.

Και αυτό φαίνεται καθαρά στο δομικό ρόλο του πανεπιστημίου, στην προώθηση της επιστήμης. Πλέον ο καπιταλισμός προσφέρει επιστήμες για τα πάντα, για κάθε πτυχή της ζωής, και το πανεπιστήμιο έρχεται να δώσει την ευκαιρία σε όλους να γίνουν παραγωγικοί, καταρχήν για το ίδιο το σύστημα αλλά μετά και για τον καθένα ξεχωριστά (καριέρα). Μέσα από τον κατακερματισμό της γνώσης οριοθετείται η λειτουργία της γραμμής παραγωγής και μέσα από το φαντασιακό του επιστήμονα ο καπιταλισμός έχει λόγο για τα πάντα που αφορούν εμάς και το γύρω μας.

Η φοιτητική φιγούρα αν και τα χρόνια στα οποία την προσδιορίζουμε έτσι είναι αντιπαραγωγική ως προς την οικονομική συντήρηση από την οικογένεια, μέσα από το πανεπιστήμιο παράγει γνώση για το κράτος μέσω μεταπτυχιακών, διδακτορικών, εργαστηρίων και παρα-εργαστηρίων. Τροφοδοτεί ερευνητικά προγράμματα και ινστιτούτα χωρίς να πληρώνεται. Και όταν, πλέον, ο φοιτητής έχει το πολυπόθητο πτυχίο στα χέρια του είναι διαθέσιμος να πείσει με τα μούτρα στις επισφαλείς εργασιακές σχέσεις, καθώς τις αντιλαμβάνεται όχι ως μία μορφή εργασιακής εκμετάλλευσης αλλά ως πέρασμα για το απαραίτητο γλείψιμο και τις “γνωριμίες” που θα ολοκληρώσουν το βιογραφικό του και θα ανοίξουν το δρόμο για την καριέρα. Η φιγούρα του μελλοπολιτικού επιστήμονα, καταξιωμένου οικονομικά, είναι αυτή που όχι μόνο λειτουργεί ως μοχλός επιλογής της σχολής εισαγωγής αλλά και γενικότερης κοινωνικής ανοχής απέναντι στον φοιτητή.

Φυσικά το φαντασιακό των “καλύτερων χρόνων που είναι τα φοιτητικά” χρειάζεται και ένα ολόκληρο ιδεολόγημα από πίσω για να στηριχθεί και να αναπαρθεί. Και αν η δεξιά των πανεπιστημίων το προσφέρει επιφανειακά (πάρτυ, εκδρομές), η αριστερά εμβαθύνει περισσότερο. Ντύνοντας το αίτημα για μεγαλύτερη αξία των πτυχίων με τις επαναστατικές της ρητορείες, καθιερώνει και ενισχύει αφενός τον ανταγωνισμό και τα συντεχνιακά συμφέρο-

να, αφετέρου κατοχυρώνει εκείνο το κοινό που θα την τροφοδοτήσει εκλογικά. Και κάπως έτσι συγκροτείται η πανεπιστημιακή γυάλα, όπου η απάθεια, η εξατομίκευση, η άγνοια συγκρούονται με την απόπειρα να τεθούν ζητήματα κοινωνικά μέσα στους πανεπιστημιακούς χώρους και στα υποκείμενά τους.

Όλα τα παραπάνω έχουν από πίσω τους ένα αυτονόητο πράγμα. Ότι η επιστήμη ή η γνώση είναι ουδέτερες και αντικειμενικές. Όσο ουδέτερο και αντικειμενικό είναι οτιδήποτε χτίζεται από τα πάνω και φυσικά εφαρμόζεται στους από τα κάτω. Τα αφεντικά παράγουν τη γνώση, τα αφεντικά την κατακερματίζουν, την εξειδικεύουν και τη μοιράζουν στους από τα κάτω, τα αφεντικά οργανώνουν τον κόσμο στα μέτρα τους. Ο ακαδημαϊσμός (η γνώση δηλαδή που παράγεται στα πανεπιστήμια από την καθηγητική αυθεντία και αναπαράγεται αφειδώς από τους φοιτητές) οριοθετεί κοινωνικές σχέσεις. Και ακριβώς αυτές τις οριοθετήσεις θα επιδιώξουμε συστηματικά να φέρουμε στην επιφάνεια, αποδομώντας την “αντικειμενική καθαρότητα” της επιστήμης.

Αυτό που σίγουρα βρίσκεται απέναντί μας και το αντιμετωπίζουμε ως εχθρικό είναι το πανεπιστήμιο ως θεσμός και όχι κάποιες επιμέρους δραστηριότητές του. Παράλληλα, και ακριβώς επειδή οι διάφορες επιστήμες αλληλοσυμπληρώνονται όταν βρίσκουν πρακτική εφαρμογή στο κοινωνικό, κριτικάρουμε και εμβαθύνουμε στο εκπαιδευτικό σύστημα συνολικά, χωρίς να προσδιοριζόμαστε από το χωροταξικό διαμελισμό των διαφόρων πανεπιστημίων (ένα απλό παράδειγμα -και σίγουρα όχι το μοναδικό- το μεταπτυχιακό εγκληματολογίας της παντείου πάει χέρι-χέρι με όσα διδάσκονται στη νομική σχολή). Γι’ αυτό δεν ελπίζουμε τίποτα λιγότερο απ’ το να ενοχοποιήσουμε τόσο τον τρόπο λειτουργίας του πανεπιστημίου (αυθεντίες, ακαδημαϊκοί, αποκομμένο από την κοινωνία...) όσο και την ιδεολογία και τη γνώση που παράγει προς όφελος των από πάνω. Στόχος μας δεν είναι μόνο η κριτική “στον φοιτητή χοιέρα που κυνηγάει καριέρα”, που ζει στην κοσμάρα του (τη γυάλα) και στις σχέσεις που αναπτύσσονται εντός αυτής, αλλά επιδιώκουμε να εμβαθύνουμε στην ουσία του γνωσιακού περιεχομένου που παράγεται στο πανεπιστημιακό εργοστάσιο. Αυτή την ουσία την εντοπίζουμε και (κυρίως!) στην κοινωνία. Γιατί μπορεί οι φοιτητές να ζητιανεύουν για μία μικρή (δώσε μου πτυχίο με αξία, πατώντας επί πτωμάτων) ή και μεγαλύτερη καβάτζα, αλλά κράτος και αφεντικά έχουν άλλη γνώμη... Αυτοί δεν κυνηγάνε ψίχουλα, αλλά κάτι σαφώς πιο μεγάλο. Τα αποτελέσματα της εφαρμογής της ακαδημαϊκής (και φαινομενικά άσχετης με τον έξω κόσμο) γνώσης στην κοινωνία δεν τους